

DOMSTOLENS BESLUT (första avdelningen)
den 6 mars 1997 *

I mål C-303/96 P,

Giorgio Bernardi, med hemvist i Luxemburg, företrädd av advokaten Giancarlo Lattanzi, Massa-Carrara, delgivningsadress: 33, rue Godchaux, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom i mål T-146/95 meddelad den 11 juli 1996 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (REG s. II-769), Bernardi mot parlamentet, i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europaparlamentet, företrädd av Ezio Perillo, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Denis Waelbroeck, Bryssel, delgivningsadress: Europaparlamentets generalsekretariat, Kirchberg, Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Sevón samt domarna D.A.O. Edward och M. Wathelet (referent),

* Rättegångsspråk: franska.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

- 1 Giorgio Bernardi har genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 17 september 1996, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för gemenskapens domstol, överklagat domen av den 11 juli 1996 i mål T-146/95, Bernardi mot parlamentet (REG s. II-769, nedan kallad den överklagade domen), i vilken förstainstansrätten avslagit hans talan om ogiltigförklaring av "infordran av ansökningar till tjänsten som ombudsman", offentliggjord den 23 maj 1995 (EGT C 127, s. 4, nedan kallad infordran eller infordran av ansökningar), samt alla därmed förbundna och relevanta handlingar.
- 2 Genom artikel 138e i EG-fördraget inrättades tjänsten Europeisk ombudsman som, enligt samma bestämmelse, skall utövas av parlamentet.
- 3 Det framgår av förstainstansrättens konstaterande att ett första tillsättningsförfarande i juli 1994 blev resultatlöst, varför parlamentet inledde ett nytt förfarande (punkt 2). I detta syfte ändrade parlamentet artikel 159 i sin arbetsordning vid sitt plenarsammanträde den 16 maj 1995 (punkt 3).

4 I denna artikel föreskrivs sedan dess följande:

”1. ordföranden [för parlamentet skall] begära nomineringar till ämbetet som ombudsman, samt fastställa en tidsfrist för ingivandet av dessa nomineringar. Denna begäran skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

2. Nomineringar måste ha stöd av minst 29 av Europaparlamentets ledamöter som skall komma från minst två medlemsstater.

Varje ledamot kan bara stödja en nominering.

Nomineringarna skall innehålla alla de dokument som krävs för att styrka att kandidaten uppfyller villkoren i föreskrifterna för utövandet av tjänsten som ombudsman.

3. Nomineringarna skall vidarebefordras till behörigt utskott. Utskottet kan begära att få höra kandidaterna.

... ”

5 Den 23 maj 1995 offentliggjorde parlamentet en infordran av ansökningar. I den enda artikeln i denna infordran återgavs bestämmelserna i den ovan nämnda artikel 159.2 i arbetsordningen. I punkt 3 i artikeln anmodades sökandena att skicka sina ansökningar till Europaparlamentets ordförande senast den 16 juni 1995 (punkt 5).

- 6 Den 9 juni 1995 skickade sökanden en skrift till parlamentets ordförande och bifogade en ansökan till tjänsten som Europeisk ombudsman (punkt 6).
- 7 Sökanden framförde i detta sammanhang två slags invändningar beträffande det villkor att ansökan skulle inges med stöd från 29 parlamentsledamöter. För det första framförde han formella invändningar, nämligen att det var oklart på vilket sätt detta stöd skulle komma till uttryck, vad för slags parlamentsledamöter (europeiska eller nationella parlamentsledamöter) som stödet skulle sökas hos och vilket datum detta stöd senast skulle ha uttryckts. För det andra framförde han invändningar i sak, nämligen att den omständigheten att stöd krävdes från 29 parlamentsledamöter utgjorde en kränkning av ombudsmannens oavhängighet, som är inskriven i artikel 138e i fördraget. Mot bakgrund härav uppgav sökanden att hans ansökan inte innehöll namnen på de 29 parlamentsledamöter som skulle kunna ge honom sitt stöd. För att likväl uppfylla detta villkor ombad han parlamentets ordförande att, om denne fann det lämpligt, efter översättning till alla officiella språk i unionen, så skyndsamt som möjligt sprida hans ansökan till de olika ledamöterna och politiska grupperna i parlamentet (punkt 6).
- 8 Genom skrivelse av den 15 juni 1995 underrättade parlamentets generalsekreterare sökanden om att dennes ansökan hade registrerats vid kansliet, men att detta inte hade "befogenhet att ingripa i utnämningförfarandet genom att sprida ansökningarna till tjänsten bland ledamöterna för att erhålla deras eventuella stöd i den mening som avses i artikel 159.2 i arbetsordningen" (punkt 7).
- 9 Samma dag skickade sökanden, tillsammans med sin ansökan, en skrift till ordförandena för de politiska grupperna i parlamentet och till olika parlamentsledamöter från unionens nya medlemsstater (punkt 8).
- 10 Den 23 juni 1995 skickade sökanden en skrivelse till parlamentets ordförande i vilket han begärde svar på sin skrift av den 9 juni 1995. Enligt sökanden skulle endast ett spridande av hans ansökan kunna medföra att kravet på stöd från 29 parlamentsledamöter uppfylldes utan att ombudsmannens oavhängighet försakades. I oavhängighetens namn ifrågasatte han dessutom att kända politiker kandiderade (punkt 9).

- 11 Genom skrivelse av den 4 juli 1995 bekräftade parlamentets generalsekreterare sitt svar av den 15 juni 1995 (punkt 10).
- 12 Den 2 juli 1995 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring vid domstolen och framställde genom en särskild handling ett yrkande om interimistiska åtgärder (punkterna 11 och 12).
- 13 Efter att ha konstaterat att talan i båda fallen omfattades av förstainstansrättens behörighet, hänsköt domstolen, genom beslut av den 11 juli 1995, de två målen till förstainstansrätten (punkt 13).
- 14 Genom beslut av den 18 augusti 1995 (T-146/95 R, REG 1995, s. II-2255) ogillade förstainstansrättens ordförande det interimistiska yrkandet.
- 15 I sin talan om ogiltigförklaring vid förstainstansrätten yrkade sökanden att den skulle

”fastställa,

- att inga parlamentariska utskott uttryckligen och formellt har förklarats vara ’behöriga’ enligt artikel 159 i EPA (Europaparlamentets arbetsordning),
- att ingen tjänsteman eller parlamentsledamot uttryckligen och formellt har tilldelats uppgiften att gå igenom ansökningshandlingarna,

- att ingen frist är föreskriven för talan mot besluten att inte ta upp eller ta upp ansökningarna till sakprövning,

- att villkoret att ombudsmannen skall vara oavhängig i princip inte är förenligt med ställningen som känd politiker, då denne är medlem och aktiv i ett politiskt parti och är underkastad partidisciplinen och olika förekommande politiska engagemang,

- att ombudsmannens kontrollfunktion är ett komplement till den politiska kontroll som utövas av EP (Europaparlamentet) (och genom sitt utskott för framställningar),

ogiltigförklara meddelandet om 'infordran av ansökningar till tjänsten som ombudsman', vilket offentliggjorts den 23 maj 1995 (EGT C 127, s. 4), samt alla därmed förbundna och relevanta handlingar, särskilt,

- generalsekreterarens beslut nr 019473 av den 15 juni 1995, särskilt i den del som spridandet av sökandens ansökan bland EP:s ledamöter förvägras ...,

- besluten — skriftliga eller ej — rörande frågan om berörda kända personers — i synnerhet politikerns — ansökningar skall tas upp till sakprövning,

- de administrativa åtgärderna i samband med det offentliga sammanträdet den 28—29 juni 1995,

samtidigt fastställa att sökandens ansökan verkligen har mottagits av Europaparlamentet, men att något klart, skriftligt och motiverat beslut i detta avseende inte har kommit denne till del; att sökanden därför inte har haft någon möjlighet att pröva om en eventuell oegentlighet har begåtts vid hans utslutning och att eventuellt föra talan däremot,

i vart fall, med hänsyn till frågans brådskande karaktär,

- uppskjuta det administrativa förfarandet beträffande utnämningen av den europeiske ombudsmannen innan omröstningen, vilken skall äga rum den 12 juli 1995 i Strasbourg,
- förklara att sökanden äger rätt till att hans ansökan, verifikat samt de därmed sammanhängande dokumenten, inklusive talan i huvudmålet och begäran om interimistiska åtgärder, skall komma alla parlamentsledamöter till del, eller i annat fall
- förklara att sökanden har rätt att yttra sig före (eller i annat fall under) EP:s omröstning, vilken skall äga rum den 12 juli 1995 i Strasbourg,

låta fristen för 'infordran av ansökningar till tjänsten som ombudsman' börja löpa på nytt i inväntan på att sökandens (och andra kandidaters) ansökningar, samt andra därmed sammanhängande handlingar — vederbörligen översatta till de viktigaste eller samtliga officiella språk — i sin helhet kommer till de olika ledamöterna i EP:s kännedom,

förordna om fullgörande av samtliga rättsliga skyldigheter,

interimistiskt förklara att sökanden äger rätt att genom EP — på dess bekostnad — skicka en kopia av sin ansökan i huvudmålet och en kopia av begäran om interimistiska åtgärder — från samma dag — till de 626 ledamöterna (som är upptagna i EP:s förteckning från mars månad 1995, i annat fall i en mer aktuell förteckning), de femton medlemsstaterna i EU [Europeiska unionen] och översatta till de elva officiella språken,

förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna...” (punkt 17).

16 I sin replik yrkade sökanden att förstainstansrätten skulle

”fastställa att sökanden inte kan utverka ett avgörande till följd av att artikel 36 i den nämnda EG-stadgan [för domstolen] inte är tillämplig,

fastställa att begäran om interimistiska åtgärder av den 26 juni 1995 (återupprepad den 26 på eftermiddagen samt den 28 juni 1995 och den 2 juli 1995) inte har tagits i beaktande (och endast delvis) förrän den 11 juli 1995 genom beslut om hänskjutande och den 18 augusti 1995 genom avslagsbeslut,

fastställa att det, vad beträffar denna punkt, har skett en kränkning av den så kallade principen om ’skälig frist’, särskilt beträffande förevarande begäran om interimistiska åtgärder,

fastställa att det generellt sett har skett en kränkning av den grundläggande rättigheten till försvar som behandlas i artiklarna 6, 13 och 14 i Strasbourgkonventionen...” (punkt 18).

Den överklagade domen

- 17 Med undantag för yrkandet om ogiltigförklaring av den skrivelse som parlamentets generalsekreterare skickade till sökanden den 15 juni 1995, fann förstainstansrätten att talan i sin helhet inte var möjlig att uppta till sakprövning.
- 18 Förstainstansrätten ansåg i själva verket, i punkt 23 i den överklagade domen, att yrkanden som inom ramen för en talan om ogiltigförklaring endast går ut på att det skall fastställas att vissa faktiska eller rättsliga omständigheter föreligger inte i sig kan anses vara godtagbara och, i punkterna 26 och 27, att yrkandet om ogiltigförklaring av "alla därmed förbundna och relevanta handlingar" och yrkandet om att "förordna om fullgörande av samtliga rättsliga skyldigheter" inte var tillräckligt preciserade i enlighet med kravet i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna för förstainstansrätten enligt vilket sökanden i sin ansökan skall ange föremålet för talan. Förstainstansrätten erinrade i punkt 29 om att en ansökan om interimistiska åtgärder enligt ordalydelsen i artikel 104.3 i rättegångsreglerna skall göras genom en särskild handling för att kunna upptas till sakprövning, och i punkt 31 om att det av artikel 19 i EG-stadgan för domstolen och av artikel 44 i rättegångsreglerna framgår att en sökande inte äger rätt att framställa nya yrkanden på replikstadiet. Följaktligen förklarade förstainstansrätten i punkterna 30 och 32 att de yrkanden om interimistiska åtgärder som ansökan innehöll skulle avvisas liksom de yrkanden som hade framställts i repliken, med undantag av yrkandena om att talan skulle tas upp till sakprövning, att denna var välgrundad i sak och de yrkanden som hänvisade till ansökan.
- 19 I punkterna 33 och 34 bedömde förstainstansrätten likaså att yrkandet om ogiltigförklaring av infordran av ansökningar inte var möjligt att uppta till sakprövning, eftersom sökanden inte var direkt och personligen berörd i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget. Enligt förstainstansrätten var nämligen den ifrågasatta handlingen en infordran av ansökningar som till sin natur var riktad till ett obestämt antal personer.

- 20 Vid sakprövningen ogillade förstainstansrätten yrkandet om ogiltigförklaring av skrivelsen av den 15 juni 1995 från parlamentets generalsekreterare, vilket grundade sig på åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen. Förstainstansrätten fann i punkt 38 att sökanden inte hade åberopat någon omständighet som visade att de andra sökandena hade behandlats annorlunda.
- 21 Slutligen förpliktade förstainstansrätten sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

- 22 I sitt överklagande har sökanden yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och bifalla hans yrkanden som framförts i förstainstansrätten.
- 23 Överklagandet består av åtta "delar".
- 24 I den första "delen" har sökanden hävdats att förstainstansrätten varit obehörig att döma i målet. Enligt artikel 3.1 c i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1), kan nämligen endast en talan enligt artikel 173 i Romfördraget som rör genomförandet av konkurrensregler som skall tillämpas på företag väckas vid förstainstansrätten.

25 Den andra "delen", som i sig består av fyra delar, lyder enligt följande:

"1) Åsidosättande (i annat fall felaktig tillämpning) av artikel 138e i EG-fördraget vid följande tillämpningsåtgärder:

*) Artikel 159, i dess lydelse av den 16.5.1995, i Europaparlamentets arbetsordning,

*) Europaparlamentets (EP) beslut (meddelande) om 'infördran av ansökningar' (EGT C 127 s. 4 av den 23.5.1995),

*) EP: s beslut av den 9.3.94 (EGT L 113 av den 4.5.94),

*) Tillsättningsförfarandet;

2) Obehörighet (avseende den tjänsteman som skulle ha 'beslutat' om ansökningarna till tjänsten uppfyller de formella kraven, och särskilt: uteslutandet av — bland andra — sökanden, och förklaringen att andra sökanden uppfyller de formella kraven);

3) Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter vad avser att sökandens ansökan

*) inte har registrerats som en ansökan,

*) inte har delgivits de ledamöter som skulle utse ombudsmannen, varför de omöjligen har kunnat göra ett objektiva val,

*) har avskilts av tjänstemän som uppenbarligen varit obehöriga att fatta beslut ur gemenskapsrättslig synvinkel,

och således att inget prövningsförfarande eller förfarande vid överklagande vare sig har angetts eller förutsetts för det fall att tvist uppkommer;

- 4) Maktmissbruk, bland annat i form av ett särskilt 'kringgående av reglerna för förfarandet' (varmed avses möjligheten att föreskriva ett i sig tillåtet förfarande, men som är praktiskt omöjligt att tillämpa på det överklagade förfarandet

i det att tvetydigheten avseende vad bestämmelsen om stöd av 29 ledamöter innebär (otydliga krav avseende stödets beskaffenhet, form, omfattning och egenskap), liksom det faktum att de extremt korta fristerna som föreskrivits för inlämnande av ansökan kan vara ämnade för andra syften än de avsedda; nämligen att bestämmelsen skulle vara verkligt nödvändig, och detta i strid med vad som avsetts i fördraget och i det sjunde övervägandet till stadgan för ombudsmannen;

...”

- 26 I den tredje ”delen” har sökanden begärt att punkt 23 i den överklagade domen skall upphävas, i vilken förstainstansrätten har konstaterat att yrkanden som inom ramen för en talan om ogiltigförklaring endast går ut på att det skall fastställas att vissa faktiska eller rättsliga omständigheter föreligger inte i sig kan anses vara godtagbara. Till stöd för denna begäran har han åberopat att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten i det att maktmissbruk och olika oegentligheter i förfarandet till skada för hans intressen har förekommit.

- 27 I den fjärde "delen" har sökanden yrkat att punkterna 25 till 27 i den överklagade domen skall upphävas, i vilka förstainstansrätten har ansett att yrkandet om ogiltigförklaring av alla därmed förbundna och relevanta handlingar och yrkandet om förordnande om fullgörande av samtliga rättsliga skyldigheter inte varit tillräckligt preciserade och att, om det senare yrkandet skulle tolkas som ett yrkande om föreläggande, förstainstansrätten inte var behörig att besluta om det.
- 28 Enligt sökanden har förstainstansrätten åsidosatt gemenskapsrätten när den på ett felaktigt sätt har tolkat begreppen "föremålet för talan", "förbundna och relevanta handlingar" samt "möjligheten att förordna om fullgörande av samtliga rättsliga skyldigheter".
- 29 Vidare har sökanden i fjärde delens första del upprepat föremålet för talan i förstainstansrätten och i dess andra del har han redogjort för vad han avsåg med "förbundna och relevanta handlingar". I dess tredje del har han understrukt "kravet på att till exempel återförvisa målet för att ett korrekt förfarande skall kunna återupptas".
- 30 Den femte "delen" avser att punkt 29 i den överklagade domen skall upphävas, i vilken förstainstansrätten har bekräftat att en ansökan om interimistiska åtgärder enligt artikel 104.3 i rättegångsreglerna skall göras genom särskild handling.
- 31 Enligt sökanden måste denna artikel "i händelse av verklig brådska anses underordnad artikel 36 i EG-stadgan för domstolen (som föreskriver ett förenklat förfarande som vid behov får avvika från enskilda föreskrifter i denna stadga, som till exempel ifrågavarande artikel 104)".

- 32 I den sjätte "delen" har sökanden kritiserat förstainstansrättens påstående i punkterna 33 och 34 i den överklagade domen, enligt vilket infordran av ansökningar till sin natur är riktad till ett obestämt antal personer, vilket i detta fall innebar att sökanden inte var personligen berörd i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Enligt sökanden var han direkt, personligen och potentiellt berörd av det överklagade beslutet.
- 33 I den sjunde "delen" har sökanden yrkat att punkt 36 i den överklagade domen skall upphävas, i vilken det uttalas att han endast har åberopat en grund till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring. Enligt sökanden skulle förstainstansrätten ha åsidosatt gemenskapsrätten och gjort sig skyldig till maktmissbruk genom att felaktigt ignorera de övriga grunderna för talan.
- 34 Slutligen, i den åttonde "delen", har sökanden klagat på att han har förpliktats ersätta rättegångskostnaderna. Enligt honom skulle artikel 87.2 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, enligt vilken "[t]appande part skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats", inte ha tillämpats i detta fall, eftersom det rörde sig om en "speciell talan ... som under alla omständigheter åtminstone borde bidra till ett klarläggande, och således en förbättring, av förfarandet vid tillsättning av den europeiska ombudsmannen under kommande år".

Domstolens bedömning

- 35 I artikel 119 i rättegångsreglerna för domstolen föreskrivs att om det är uppenbart att överklagandet helt eller delvis inte kan upptas till sakprövning, eller om överklagandet helt eller delvis är uppenbart oggrundat, kan domstolen vid varje tidpunkt

avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut utan att ha inlett det muntliga förfarandet.

- 36 Innan de grunder som sökanden har åberopat skall prövas, är det lämpligt att erinra om att i artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen föreskrivs att ett överklagande till domstolen skall vara begränsat till rättsfrågor och att det endast kan grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten. I artikel 112.1 c i rättegångsreglerna preciseras dessutom att det i överklagandet skall finnas uppgift om de grunder som åberopas.
- 37 Av dessa bestämmelser följer att det i ett överklagande klart skall anges de delar av domen som yrkas upphävida liksom de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (domstolens beslut av den 26 april 1993 i mål C-244/92 P, Kupka-Floridi mot ekonomiska och sociala kommittén, Rec. 1993, s. I-2041, punkt 9; beslut av den 7 mars 1994 i mål C-338/93 P, De Hoe mot kommissionen, Rec. 1994, s. I-819, punkt 18; beslut av den 26 september 1994 i mål C-26/94 P, X mot kommissionen, Rec. 1994, s. I-4379, punkt 12 och av den 17 oktober 1995 i mål C-62/94 P, Turner mot kommissionen, REG 1995, s. I-3177, punkt 16).
- 38 I detta fall uppfyller den andra, den fjärde, den sjätte och den sjunde grunden som sökanden har anfört inte dessa krav.
- 39 Den andra grunden begränsas nämligen till att ordagrant återge de grunder och argument som har åberopats vid förstainstansrätten, utan att det klart anges de delar av domen som yrkas upphävida eller rättsliga argument till stöd för överklagandet. De två första delarna av den fjärde grunden begränsas till att nästan ordagrant upprepa de slutsatser som sökanden har angivit i talan vid förstainstansrätten, och den tredje är inte tillräckligt klart formulerad. Vad gäller den sjätte och den sjunde grunden innehåller de inte något argument till stöd för de påståenden som har framförts.
- 40 Följaktligen skall dessa grunder avvisas, eftersom det är uppenbart att de inte kan upptas till sakprövning.

- 41 I det följande skall den första, den tredje, den femte och den åttonde grunden prövas.
- 42 Vad gäller den första grunden är det tillräckligt att påminna om att rådet genom beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 144, s. 21) har utsträckt förstainstansrättens behörighet till att omfatta samtliga fall där fysiska eller juridiska personer väcker talan om ogiltigförklaring.
- 43 Vidare skall det understrykas att i beslut av den 11 juli 1995, nämnt i punkt 13 i detta beslut, har domstolen redan slutligt avgjort frågan om förstainstansrättens behörighet. Sökanden kan inte i det nu aktuella överklagandet bestrida det beslutet utan att kringgå det beslutets rättskraft.
- 44 Den första grunden är således både uppenbart ogrundad och uppenbart ej möjlig att ta upp till sakprövning.
- 45 Beträffande den tredje grunden gäller att, liksom förstainstansrätten på goda grunder har ansett, en talan enligt artikel 173 i fördraget endast kan ha som mål att ogiltigförklara en rättsakt som en gemenskapsinstitution har antagit. Talan kan inte avse ett enkelt fastställande av rättsliga eller faktiska frågor.
- 46 Det är följaktligen uppenbart att talan inte kan upptas till sakprövning avseende den tredje grunden.

- 47 Vad gäller den femte grunden är det tillräckligt att fastslå att artikel 104 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten utgör en tillämpningsföreskrift i förhållande till artikel 36 i EG-stadgan för domstolen. I motsats till vad sökanden har hävdats föreskrivs i denna sistnämnda bestämmelse inte något förenklat förfarande som avviker från vad som föreskrivs i artikel 104 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten.
- 48 Följaktligen är den femte grunden uppenbart ogrundad.
- 49 Slutligen, vad avser den åttonde grunden, är det tillräckligt att erinra om att, för det fall att alla övriga grunder som har åberopats i ett överklagande av förstainstansrättens beslut har ogillats, skall den grund som gäller beslutets rättsstridighet avseende rättegångskostnaderna, vid tillämpning av artikel 51 andra stycket i EG-stadgan för domstolen, avvisas (domstolens båda beslut av den 13 januari 1995 i mål C-253/94 P, Roujansky mot rådet, REG 1995, s. I-7, punkterna 13 och 14 och i mål C-264/94 P, Bonnamy mot rådet, REG 1995 s. I-5, punkterna 13 och 14 samt dom av den 14 september 1995 i mål C-396/93 P, Henrichs mot kommissionen, REG 1995, s. I-2611, punkterna 65 och 66).
- 50 Överklagandet skall således avvisas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 51 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall denne ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande beslut:

- 1) Överklagandet ogillas.

- 2) **Giorgio Bernardi skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 6 mars 1997

R. Grass

Justitiesekreterare

L. Sevón

Ordförande på första avdelningen